

LUBRIC CRONIC

flash!
CURE
ECHO
etc.

articles:

SONS
D'AFRICA
ROCK
MINORIES
etc.

COMIC

entrevistes:

GOLPES BAJOS
MONTESOL
CHAMELEONS

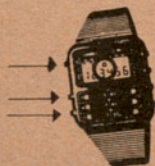
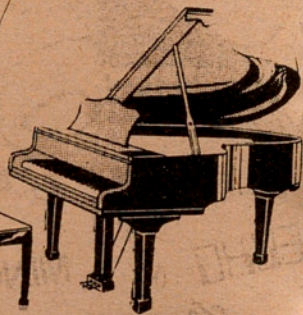
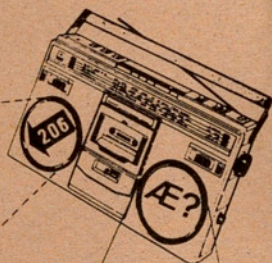
HISTORIES

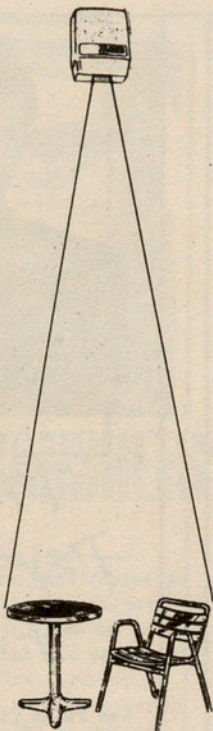
SUMARI

LA PERLA AQUILA TAMBORES VELVET SOMNIS...
 GLOBUS MONTE SOL!! CHAMELEONS PENE 09
 MORFOSI ROCK PERMIZORIES KING CRIMSON...
 GOLPES BAJO!! ECHO!! FICHE DELIC 88
 FURSI OUXE & THE BASH SHEES... THE
 CRE(*) FURNISH TIME DIBLE BUBBLE...

VIGILE LOS
 PRIMERO S
 SINTOMAS!

INTRO

JA ERA HORA, VERITAT...? NO? BE AIXO ES QUESTIO D'OPINIONS, COSA EN LA QUE NO PENSEM ENTRAR EN AQUEST PRECIS MOMENT. TU TENS JA EL FANZINE A LES MANS I AIXO ES EL QUE IMPORTA. AQUEST COP, LA "INTRO" VA DIRIGIDA CAP ELS GRUPS QUE "MARIPOSEGEN" PER BANYOLES... O POTSER, FAN ALGUNA COSA MES...? PARLAREM TAMBE DE LA PANORAMICA ROCK DE BANYOLES, SI ES QUE EIXISTEIX.

OH! SI!...TENIM ESCOLA MUNICIPAL DE MUSICA, ON ES SUPOSA QUE POTS ANAR A ADQUIRIR UNS CONEIXEMENTS MUSICALS, SEGURAMENT PARCIALS. PERO AQUEST NO ES EL PROBLEMA, AQUEST SORGEIX ALHORA DE PORTAR AQUESTA MUSICA AL CARRER.

EL NIVELL DE LA MUSICA ROCK ES POBRE, POBRISSIM, JA NO PARLO EN UN NIVELL TECNIC, PARLO A NIVELL D'IDEES, HO VEIEM QUAN PATIM EN LES ORELLES ELS RESULTATS D'UNES CONJUNCIONS DE MUSICS TANT NEFASTES COM INFANTILS. ESTA MOLT BE QUE LA GENT TOQUI ROCK, QUE LA GENT SAPIGA TOCAR, PERO MES BE ESTARIA QUE ALGU INTENTES POSAR-SE AL DIA!, DEL CONTRARI TINDREM DE CONTINUAR POSANT-NOS TAPS A LES ORELLES...

I EL MATEIX CAL DIR DELS DIFERENTS GRUPS INSTITUCIONALS BANYOLINS. TOTS GAUDEIXEN D'UNA MANCANÇA D'IDEES UNIVERSITARIA, TOTS TENEN UN CONCEPTE MUSICAL DE L'HOMME DE CRO-MAGON, I AIXO QUE EL POBRE NO EN TE CAP CULPA.

AMB AIXO NO VULL DIR QUE LA COSA HAGI D'ANAR DE NEW WAVE, MES D'UN HOMMO HABILIS QUE ESTIGUI LLEGINT AQUESTES RATLLES, M'HO POSARIA EN CARA. NO, LA COSA NO VA PER AQUEST CAMI, LA COSA ES MOLT MES SIMPLE, NOMES CALEN DUES COSES PER A FER UN GRUP INTERESSANT, DUES COSES QUE NO FA CAP GRUP BANYOLI: IDEES I TREBALL, IDEES I TREBALL, NO RES MES.

DEIXAR CONSTANCIA EN AQUESTES RATLLES D'UN GRUP QUE NO S'ENCUADRA DINS LA DESCRIPCIO ANTERIOR: DANDIES, CAL DESITJAR-VOS BONS RESULTATS EN LA NOVA EPOCA.

BE, UN ALTRE DIA EN PARLAREM MES...NO? ... O JA EN TENIU PROU?

J.M.P.

Echo and the Bunnymen

Pels que van escoltar aquest grup el dia 23 de maig darrer a Barna, o per els que els segueixen assiduament, no hi ha cap necessitat de llegir-se això. Pels que no s'enteren de la situació (encara n'hi han) cal informar-los que el darrer treball dels Echo és un excel·lent plàstic, intitulat "Ocean / Rain", un disc molt recomenable, encara que no és, personalment, el millor Lp. del grup. Potser peca de massa sensibilitat i emotivitat en la majoria de les peces, i s'hi troba a faltar l'espontaneïtat de "Crocodiles" i la força desesperada de "Heaven up Here" o de "Porcupine". De totes maneres, peces com "Killing Moon" (considerada la millor peça d'Echo), "My Kingdom" o "The Yo-yo man" entre altres, fan del disc un objecte indispensable per a qualsevol seguidor de la música actual

=====

M.V.

THE PSYCHEDELIC FURS

Les Pells Psicodèliques han tret el seu quart Lp. al mercat. Deixant de banda la línia dura dels seus dos primers, aquest àlbum, titulat "Mirror moves", que ha suscitat diverses opinions: mentre que uns opinen que Rick Butler i Co. han cedit a la tentació dels dollars i han creat un àlbum de caradament pensat per entrar als Hits americans, renunciant a la bona música que havien fet anteriorment, altres opinen que és la línia conseqüent després del tercer Lp, amb cançons prou originals, tendint a les cançons lentes però sense abandonar l'agressivitat, el cinisme i, perquè no, la sensibilitat que el ha convertit en un dels grups més escoltats en els darrers temps. Que cada un opini segons li sembli.

=====

J.F

SILOUXSIE AND THE BANSHEES

Darrerament Siouxsie ens està sorprendre a tots. Ja al darrer disc, en directe i doble, s'acompanya de tota una orquestració clàssica, cosa que va provocar les ires de més d'un seguidor. Ara treu un disc, que en aquest moment encara no ha vist la llum al nostre país, però, també, de sons violínics i so d'orquestra.

Si això no era poc, s'acompanya de la figura de Robert Smith, líder dels Cure, com a guitarra oficial.

El resultat? Un disc de transit cap a unes noves formes, que segurament seran més clares en propers treballs i que en aquest disc comencen a esboçar-se.

El disc no és compacte, te falles i baixades constants. No per això està malament, i conserva encara tota la força de Siouxsie and The Banshees acompanyada en part per les idees que últimament propugnen els Cure. La resultant és un so força fresc i interessant.

Per cert, ja ens ho deixavem, el nom del disc és: LA HIENA

J. M. P.

THE CURE

THE TOP, el darrer disc dels Cure és tota una meravella sonora.

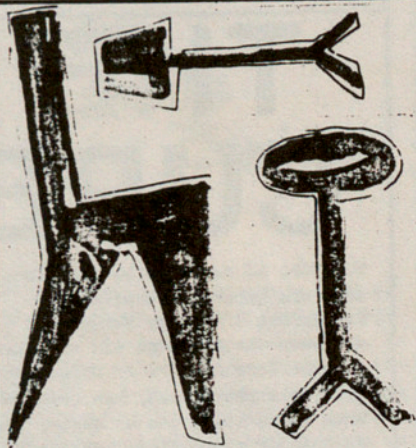
Recuperant l'antiga psicodèlia que els caracteritzava en els seus primers segons i tercer Lp, i la força jazzística dels posteriors, han construït unes peces rítmiques al màxim, plenes de detalls pianífics, que configuren un treball ple de suggerències noves. El disc no conserva el deprimiment del disc anterior "Pornography", sino que el caracteritza un so optimista i fresc, només trencat per les lletres com sempre de tipus negre, fosques i ambigües.

Continuen jugant, com en el maxi anterior "Love cats", amb tot tipus de signes premonitoris, de pel·lícula de por que tan els hi agradem.

Es el màxim, és el "The Top", el cim d'una gent que constitueix el millor de la música anglesa. Encara que només sigui per portar la contrària al Sr. Jaime Gonzalo, destaquem com a millor peça del disc l'anomenada i famosa The Caterpillar.

J. M. P.

FURNISH TIME

PERE PLA: Veu i guitarra
 PEP VILARIÑO: guitarra
 MANEL CAPILLA: bateria
 BIEL PONS: baix, teclats
 JUAN GA: sintetitzador

Ells son FURNISH TIME,
 guanyadors del concurs POP-ROCK
 83 "CIUTAT DE PALMA"

En el mateix any 83 enregistren el primer i únic plastic per el moment. Es tracta d'un maxi "THE JOY OF THE OTHERS"

Es un magnific plastic de tres peces ben aconseguides.

PERE PLA canta com BANTIA-GO AUERON (Radio Futura), si be la música no te res a veura.

Furnish Time recupera a la JOY DIVISION, li treu tot el possible barroquisme i construeix una música bàsicament de guitarres, recreades dins d'uns ambients suggestius, tal i com TE LEVISION ho solia fer.

A FURNISH TIME cal anar a escoltar-los en directe, ells no es decoren, no els interessa ells decoren l'escenari, de la mateixa manera que decoren la seva musica: amb fidelitat.

J.M.P.

Aquests nois de Vic sembla que tenen un molt bon futur, s'han posat la Generalitat de Catalunya a la butxaca.

Promoció directament del màxim poder autònom, mira que be...!

Tot comença el dia que foren guanyadors del poc brillant "MOGOLLON BARCELONA", es llegeixi MONTESOL.

Però el cert es que aquesta gent eren els millors, destacaven sobre una mediocritat majoritaria, de pseudo-grups.

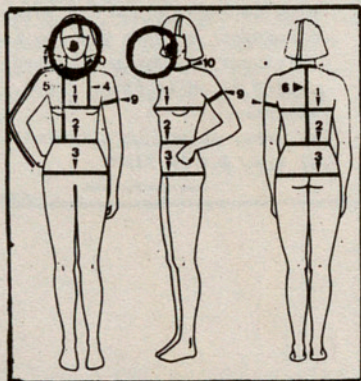
Formen DOUBLE BUBLE, els dos cantants (noi i noia) el guitarra, el baix, el bateria i els teclats.

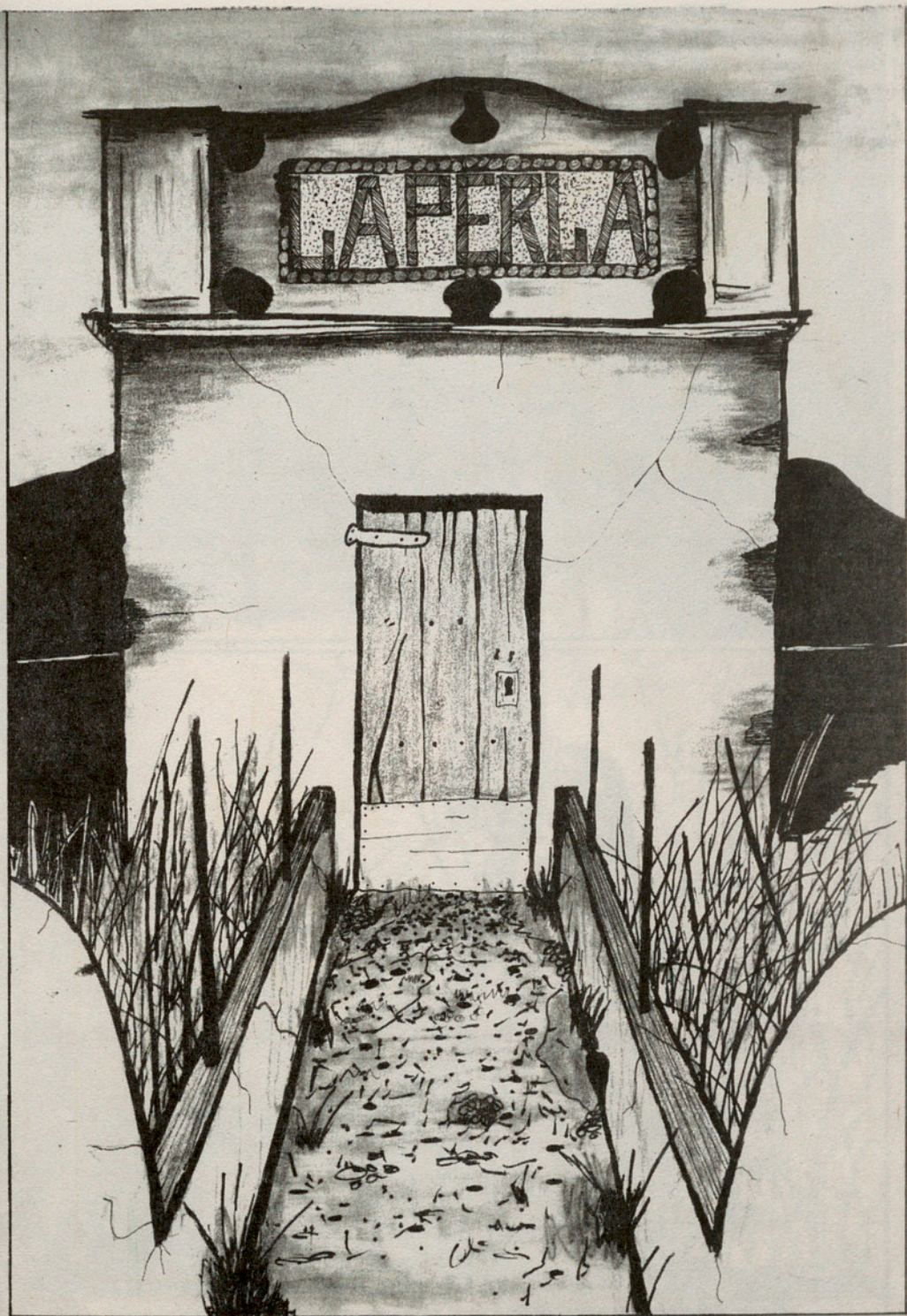
Ells es defineixen com a grup pop, malgrat que la seva musica constitueixi alguna cosa més que pec.

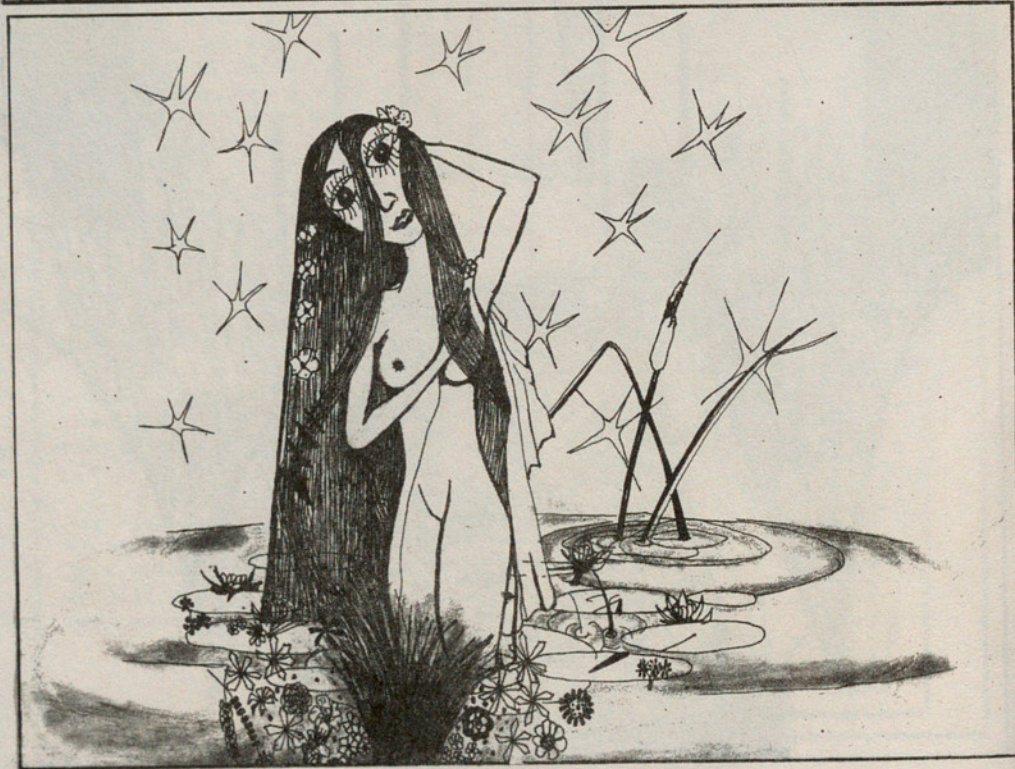
Dins la critica musical la etiquetació els configura de nou-pop. En el proper numero: ARTICLE-ENTREVISTA amb:

J.M.P.

B
 U
 DUBLE
 L
 E

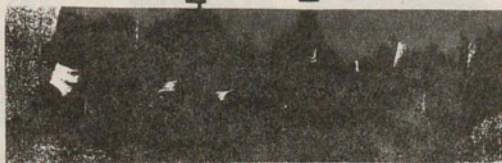

"CIERTOS ORGANISMOS NACEN PARA CONVERTIRSE EN PRESA DE LAS DROGAS. EXIGEN UN CORRECTIVO SIN EL CUAL NO PUEDEN TOMAR CONTACTO CON EL EXTERIOR. FLOTAN, VEGETAN ENTRE GALLOS Y MEDIANOCHE. EL MUNDO ES UN FANTASMA HASTA QUE UNA SUSTANCIA LE DA CUERPO."

? !

GOLPES BAJOS A Cerdanyola... A ON? SI, A CERDANYOLA DEL VALLES I PER UNA NIT GAUDIREM DELS COPS BAIXOS, DIRIGITS DIRECTAMENT A L'ESTOMEG, DEGUT A UN SO NEFAST AL QUE JA ESTEM MASSA ACOSTUMATS. AQUELL DIA GOLPES BAJOS NO CONVENCIEREN A NINGU, FALLES EN LA MUSICA PREGRABADA, FALLES DE COORDINACIO; SOLAMENT TRENCADES PER LA VEU DEL SENYOR COPINI, UNA DE LES PARTS FORTES DE LA MUSICA. EL MILLOR, LA DARRERA PEÇA "COME PRIMA" O COM DIMONIS ES DIGUI.

SI AQUELL DIA LA VODKA NO HAGUES ENTRAT EN LES MEVES VENES, AVULL NO LLEGIRIEU AQUESTA ENTREVISTA, NO SE MOIT BE COM I ENVOLTAT D'UN NUMEROS PUBLIC, GENS ADIENT A LA MUSICA QUE ESCOLTAVEN, HEM TROBAVA DAVANT DE G. COPINI:

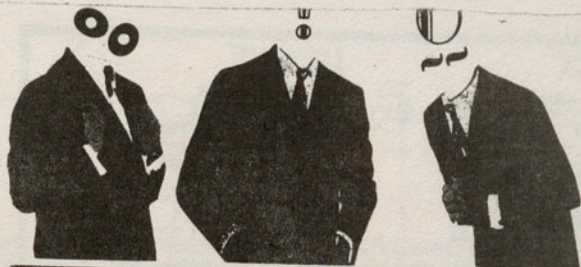
GOLPES BAJOS

*culto
AL baile*

? !

MALOS
TIF
M
?0/2

PARA LA

ACIPI
*!
L? *!
O!
?O!
!&?
i

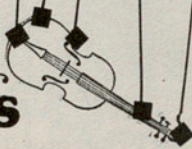
- LC - ¿Como definirias vuestra musica?
GC - Pop, si, pop..
LC - ¿Así a secas?
GC - Si, a secas
LC - ¿Crees que la musica rock tiene todavia alguna originalidad o validez, o por el contrario, está muerta ya?
GC - El rock'n'roll?
LC - Si, si el rock, el rock'n'roll
GC - No, el rock'n'roll desde luego no se ha muerto, no...
LC - ¿O sea todavia hay alguien que hace rock'n?
GC - Si, ahí tienes una persona que está todavia haciendo rock'n'roll (señalando al tupé del señor Loquillo que deambulaba por el antro vaciando cervezas)
LC - ¿Tus textos ofrecen algun tipo de mensaje para los oídos del receptor?
GC - Mensaje? Desde luego, no se...El posible éxito que pueda tener ahora mismo el grupo es senzillamente utilizar una via directa, ofrecer una serie de ideas. A mi lo que me interesa como grupo es contar una serie de cosas. Siempre he mantenido la idea de que el grupo es vehículo de algo. Y hay muchas cosas que contar...
LC - ¿Crees que hay algún tipo de música más válida que otro? ¿Hay algun camino para seguir?
GC - Caminos fijados no tengo ninguno. En cuanto a pareceres y tal escucho mucho tipo de música. Y escucho tambien mucho rock'n'roll.
LC - ¿Cuando vaya al metro, me aconsejas o no que mire a los ojos de la gente?
GC - Los ojos son la parte esencial de la persona que te pueden decir esto es verdad o mentira. O sea tienen muchas cosas que ofrecerte, acostumbran a ser muy tétricos, te ponen las cosas tal y como son. En los ojos de cada persona puedes descubrir algo y cada persona puede decirte algo y mientras no tengas esta postura seguirás trabajando de la misma manera.

EL PALLASSO RIU MIRANT EL MIM DEL SEU COSTAT MENTRE L'ARLEQUI TREMOLA EN EL RACO DE LA PILOTA D'ESTRELLES. EL PALLASSO PLORA MENTRE EL MIM MIRA DESDE TERRA I MENTRE L'ARLEQUI S'AGENOLLA I S'AMAGA EN EL SEU SILENCI. EL PALLASSO RABIA DEL MIM QUE SE L'HINA GERAT D'ESQUENA I MENTRE L'ARLEQUI MIRA AMB VILLS D'ANGUNIA EL PETIT SALT QUE HA REALITZAT LA BALLARINA DEL TRAPECI. ARA LA PILOTA D'ESTRELLES VERMELLES ELS VIGILA A TOTS. ELS MOVIMENTS DELS QUATRE SON INCONSTANTS. LA BALLARINA HA CAIGUT SOBRE UNA ESCALA. EL PALLASSO S'HA MULLAT LA CARA PINTADA. EL MIM HA FET UN CRIT I L'ARLEQUI S'HA PINTAT ELS LLAVIS GROCS. LA MIRADA DE LA BALLARINA ES MORTA, LA DEL PALLASSO TRISTA, LA DEL MIM SORPRESSIVA I LA DEL ARLEQUI ES VIDUOSA I FEBLE. HI HA DUES MIRADES DISTANTS: LA TRISTA I LA MORTA; I DUES MIRADES PROPERES: LA SORPRESSIVA I LA VIDUOSA FEBLE. APAREIX EL QUINT PERSONATGE, EL POMY DEL VIOLINISTA ESTA CONTENT PERQUE S'HA ESCAPAT. EL VIOLINISTA, EL SISE PERSONATGE, EL BUSCA TOCANT EL SEU INSTRUMENT. LA TERCERA CORDA ES TRENCADA I LA NOTA SURT DESAFINADA. AIXO PROMUEIX LA INEVITABLE MORT DEL POMY. EL PALLASSO I L'ARLEQUI ES TREUEN EL BARRET I EL XAFEN-AMB EL PEU ESQUERRA. EL MIM CAU LLAGRIMES. LA BALLARINA ES TREU- LA FALDILLA I LA DEIXA EN UNA CADIRA PETITA I VERDA. EL VIOLINISTA ES CEG I NO POT ENTERRAR EL POMY EN EL VIOLI. LA LIUNA CAU SOBRE LA LONA DEL CIRC. L'ULTIM CRIT D'UN LLEO ESQUEIXA LES REIXES I S'ACABA L'ESCENA. LA MELANCONIA DEL NIU DE SOMBES I BARRETS AIXAFATS ACABA AMB LA VIDA DEL POBRE EMPRESARI. ELS GITANETS PETIT SCORREN DE CARRO EN CARRO CERCANT UN TALL DE PA.

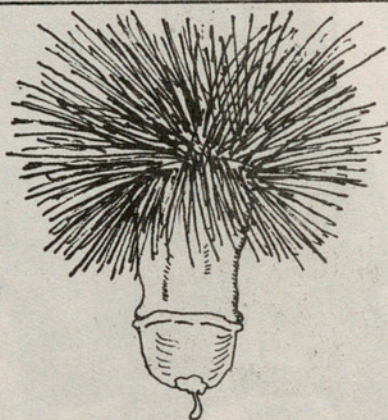
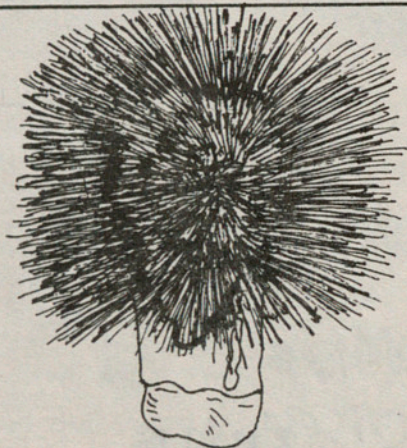
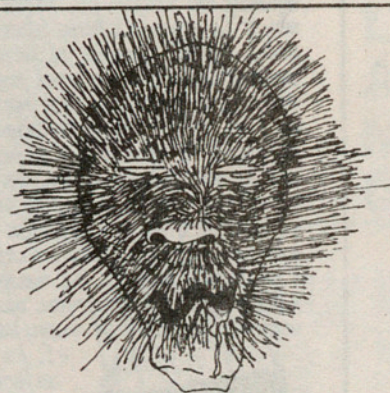
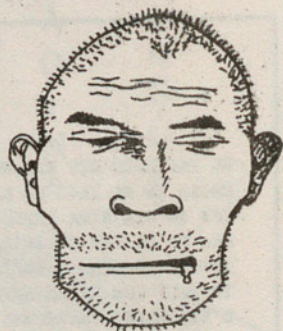
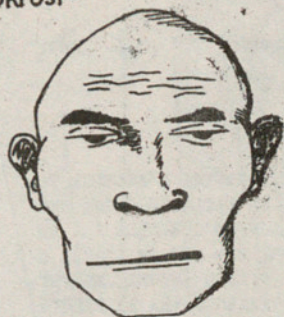
... L'ELEFANT PETIT PERSEQUEIX UN RATOLI-
EN L'ULTIM RACO DE CIRC, MENTRE LES ESTRE-
LLES CAUEN DE DUES EN DUES ...

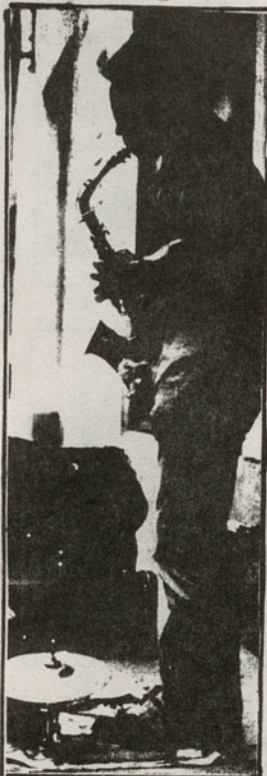
SOMNIS
SOTERRATS

- PENE MORFOSI -

Ft.

aquells TAMBORES...

La millor introducció a la música africana és la que fa el francès François Bebay a l'article "Musique de l'Afrique", publicat a l'any 1969 a la revista "Horizons de France". Diu, enmig d'altres coses, que la música que es fa a l'Àfrica és un art col·lectiu, que ha de comunicar-se amb totes les races i cultures fins a arribar al destí final de totes les grans vessants del pensament humà: deixar la seva empremta en el present i en el futur.

Aquesta música que fa un parell d'anys va tenir un gran ressó a tota Europa, ja havia tingut una sèrie de precursors, músics que l'havien utilitzat en les seves creacions. D'aquets en destacarem uns quants que són al nostre judici els més importants:

MALCOM MC LAREN, que va introduir els ritmes burundians a la música europea, mitjançant els muntatges de Adam & the ants i Bow Wow Wow.

PETER GRABIEL, que utilitza ritmes africans en els seus darrers treballs.

BRIAN ENO, el principal defensor d'aquets ritmes, que va transmetre aquestes inquietuts a David Byrne i als restants membres de Talking Heads.

Un cop feta aquesta petita introducció, passem a allò més interessant, als autors més eciaents d'aquesta música:

els protagonistes -

FELA ANIKULAPO KUTI: Músic nigerià amb certa reputació a Europa degut als contactes amb el percussionista dels antics Cream Ginger Baker. Fa una música carregada políticament, bel·licosa, que es pot allargar fins a omplir la cara d'un Lp sense aburrir. En els seus discos juga amb la crida (Felé), la resposta (el coro), sols de saxo (Felé) i de trompeta (Olufayeun Otenorio), tot això acompanyat per el típic tam-tam africà.

MANU DIBANGU: (Duala, Camerún 1934) Es va donar a conèixer com a saxofonista després de venir a Europa per firmar un contracte al 1952. Torna a Àfrica a la següent dècada i troba el seu folclore. S'estableix al Zaire on perfecciona una barreja de afro-jazz dolç. Als 80 ha intentat comercialitzar el seu só amb músics de renom com Sly & Robbie, Brecker Brothers o Gwen Buth, barrejant salsa, reggae i jazz amb la música tradicional camerunesa.

EDIFANKO: Músic produït per Brian Eno al viatjar a Ghana, invitat pel ministeri de cultura de l'anomenat país, per tal de conèixer i estudiar de més a prop la seva música.

SELVA, S.A.

KING SUNNY ADE & HIS AFRICAN BEATS: màxim exponent del JU JU, una derivació del folklore yuruba, transformada amb la arribada de les guitarres elèctriques i els acords hawaïans. Só festiu, amb filigranes guitarreres, tocs de vibràfon, sintetitzador, i inclús jocs d'estudi dins l'estil més dub.

ORCHESTRA MAKASSY: una de les agrupacions més populars de Africa Central.

Música d'estil congolès, barrejada amb els més nous descobriments de la salsa i la música afro-cubana.

Aquests són els grups més coneguts i de més fàcil localització, però apart d'aquests n'hi ha cents d'altres com poden ésser els següents:

RACHID KING ET LES IMBATTABLES, DOCTEUR NICO
FANTA DAMBA, THE DOVES, SEGUN ADEWALE,
MEKOMBA, PRINCE NICO M'BARGA, INTERNATIONAL AKWESA,
PABLO ETOILE DE DAKAR, SANDRA ISADORE, MOUSSA DONBIA,

ALAFIA - amb un trompeta espanyol de nom Patricio
Artero - CHIEF COMANDER EBENEDER OBEY, OLIVER DE COQUE,
ORIENTAL BROTHERS BAND,

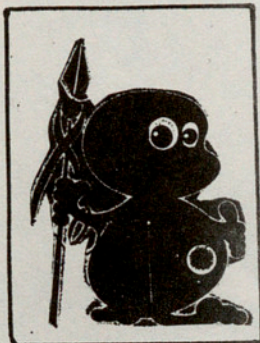
i un gran nombre de grups més.

LA DISCOGRAFIA

DE FÀCIL LOCALITZACIO:

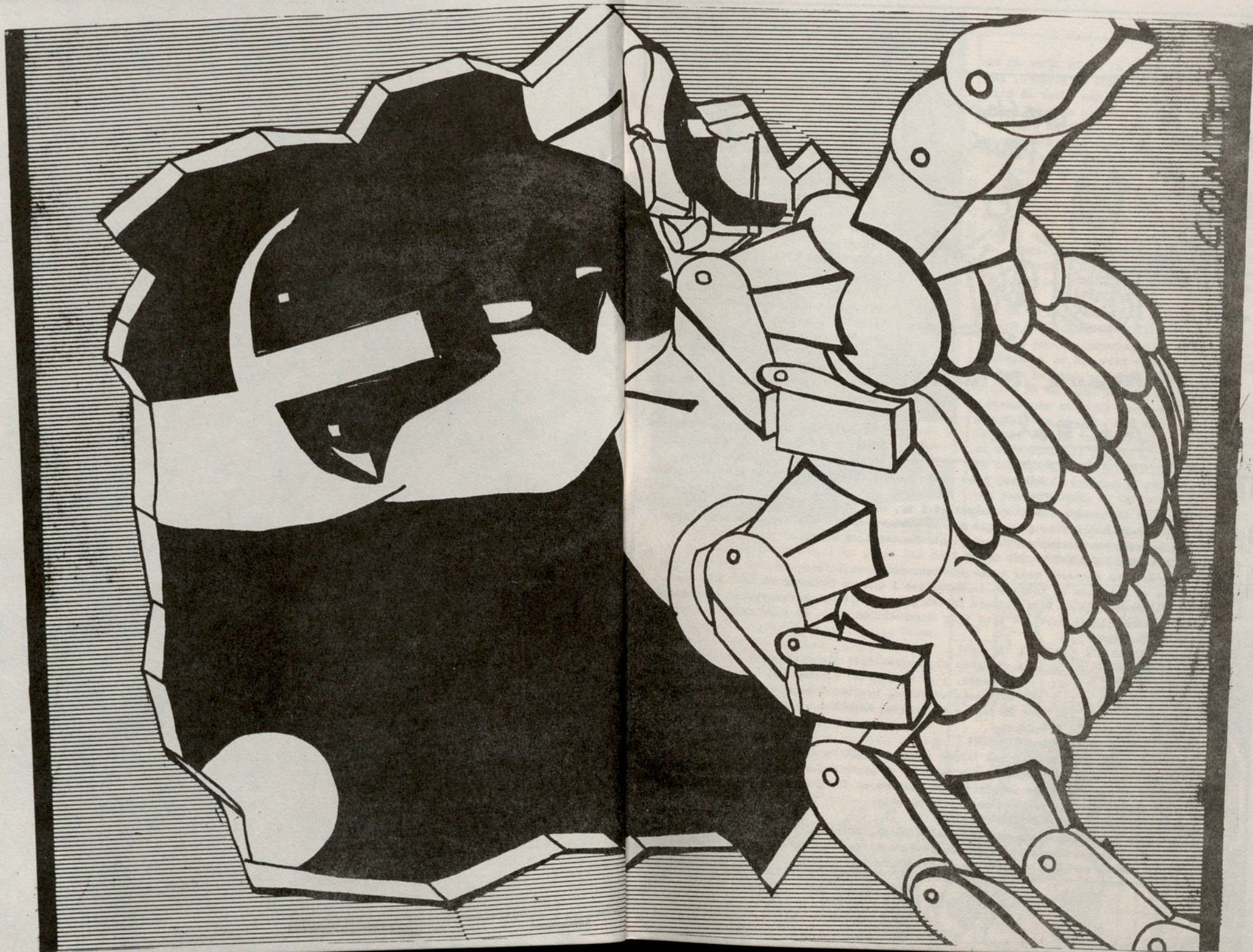
- Felá Aniculado Kuti: "BLACK PRESIDENT"
"ORIGINAL SOFFERHEARD" (\$)
- Mamu Dibango: "AMBASADOR"
- Edikanfo: "PACE SETTER"
- Orchestra Makassy: "AGWAY" (\$)
- King Sunny Ade & his African Beats: "JU JU MUSIC"
"SINCHRO SYSTEM"
- Varios: "SOUNDS D'AFRIQUE" VOL. I i 2 (\$)
- (\$) Inèdits a Espanya.

— JAIME S. —

I HAVE FUTURE

PER EL PERSONAL DE BANYOS,

Montesol

En el nostre darrer safari a Girona, entre els diversos personatges capturats hi havia un dibuixant que il·lustrava les aburrides Ramblas d'aquella ciutat. Después d'unes copes i tot passejant, el senyor MONTESOL ens explicà la seva vida i miracles. Si tens temps per perdre, cosa que no dubtem, visita amb nosaltres la gabià del nostre dibuixant; I no tiris cacahuets, que està prohibit!

-EXPLICA UNA MICA LA TEVA VIDA

On és el microfino?... Ah, mira!; doncs mira, vaig neixer a Barna i ara estic a Girona.EHEHJJJ!!!No, me enrollé a estudiar económicas, pero me di cuenta de que no me enteraba de nada y decidí hacer otras cosas. Con un amiguete que tenia pasta montamos la revista Star, y a raíz de esto empezó mi rollo con los cómics y ¡mira esa moto heeaaauu!jeje... Conecté con los del rollo enmascarado y entonces montamos cantidad de cosas:Cairo, Besame Mucho...

También trabajé en el Víbora, y es ahora cuando empiezo a pasarlo bien dibujando.

-MONTESOL ES UN SEUDONIM?

Mira, un dia estava fumant un cigarret i no, no, ve d'un personatge que vaig crear que es deia Montesol, un tio que mai li passava res, i els companys del Jinete Enmascarado van començar a dir-me, holà Montesol, i mira..

-QUIN ALTRES PERSONATGES HAS CREAT

Després d'en Montesol vaig crear en Fuman-Chu i en Voltio, un doctor chino que vivia al Tibidabo al temps de la Republica i que va inventar el LSD. Més tard, al lliurar-me de la mili fent-me passar per epiléptic, em van tancar al frenopàtic de Sevilla. A partir d'aixó vaig crear el Don Vito, un personatge que viu en un frenopàtic.

-I EL TEJERO QUE HI SURT A VEGADES?

Aixó de que un gilipolles prengués el Congrés dels diputats em va traumatitzar molt, i vaig decidir fer-li pagar, i el vaig posar al manicomi amb els altres bojos, encara que jo sóc molt esquizofrènic, i aquests personatges no tenen una continuïtat. El Don Vito va seguir gracies al Makoki i al Gallardo, perquè ningú em volia com a dibuixant.

-PER QUESTIO DE DIBUIX O D'HUMOR?

Pel meu caràcter i suposo que tampoc entenen molt be aquest humor. Jo sempre he anat una mica de respondon per la vida, i ja se sap.. Ara tinc uns quans amics que em cuiden, uns nens exquisits que confien en mi, i gràcies a aixó puc publicar sino encara estaria rasant-me ...els bigotis.

-IDENTIFIQUES AMB ELS TEUS PERSONATGES?

Tots els personatges són esquizofrenies meves, es clar, jo sóc el Don Vito y sóc tots els personatges; Tu sempre estàs explicant la teva vida, i aquets que diuen que no es mentida home, si és claríssim.

UNA
NIT
AMB
M
O
N
T
E
S
O
L

Monty Segal a l'hora de dinar

que et deixis de històries, que posis discos i que facis un programa de radio, i és el que estic fent ara; no penso que duri gaire temps sinó que tornaré a fer històries i a dibuixar, que és el que a mi m'agrada.

-INFLUENCIES EN TENS?

Si moltes, desde la meva mare fins al Coll, el Tintin, el Capitán Trueno, fins a la Mafalda i el Charlie Brown. Penso que sóc una mica dèbil mental i a mi em pot influenciar tot déu, encara que a tots ens passa el mateix. A viui tens tanta informació que el teu cervell no la pot controlar. A lo millor t'aireques, reps una notícia per la radio i vulguis o no vulguis et condiciona, respons de la manera que ha dit la radio; és una mica com la pel·lícula aquesta del Woodie Allen, Zelig, tots som una mica camaleons.

-EN EL ESTIL HI HA LA LINEA CLARA I LA LINEA XUNGA, ON ET POSARIES?

Aixó és també una altra esquizofrenia, però què m'agraden els dos estils. Tots tenim una part de finolis i una altra de terroristes. Jo vaig crear el Cairo, no perquè m'agradés la línia fina, sinó perquè no m'agradava però on anava el Vibora. El que passa és que el Cairo s'ha quedat en mans d'en Navarro, que ha imposat la línia clara. Em vaig cansar del Cairo i amb el Gallardo vam muntar el Makoki, que és la línia xunga. Aquest anar i tornar és la nostra generació, una generació d'incoherents i pocsoltes, però està molt bé que siguem així.

-ELS DE LA LUNA DEIEN QUE EL CAIRO ERA LA MILLOR PUBLICACIÓ DE COMICS DEL MON

Com que son uns provincianes aquets de Madrid i no han vist res més no m'extraña que ho diguin.

-I AIXO DE LA RADIO COM VA COMENÇAR?

Va començar amb Only You, amb una cosa de mencional que es deia el ALTILLO DEL COTOLEN GO no?, i vaig tenir després les Aventuras de Cristina, una progre de Barna que anava desesperada per pendre una copa, fumar-se un porro i tirar-se un tio... Tot això era radio-còmic.

Després em van proposar fer un programa de radio, perquè la gent el que volen és

-I LA TEVA MARE?

No, ho deia per fer veure que les influències venen de per tot arreu, i per no dir-te: Aa mi m'h'aa influenciat un Lienohenstein de l'etapa...; en els meus dibuixos hi ha de tot, però penso que te nen un estil propi els meus dibuixos

-HAS FET ALGUN ÀLBUM?

Si, vaig fer La Noche de Siempre, en col·laboració amb Ramón de España, però en vaig sortir una mica cremat, perquè els editors

no tenien cap idea comercial, eren destructors més que editors; segurament aquí no us vareu enterar de res

-NO, NO EN TENIEM NI IDEA

Si, ho sabien quatre editorials de Barcelona i prou. Però algun àlbum sí que el vull fer, perquè és l'única cosa que et queda; la ràdio s'esfuma cada dia, i el Don Vito, com no sigui en àlbum, també es perdrà. Vull fer-ne un que sigui una història d'amor amb un final tràgic, però no se quan ho començaré.

-PERQUE EL PROGRAMA DE RADIO ES TAN BOIG?

Es la meua manera de fer ràdio i penso que dins del descontrol del programa hi ha un ordre intern, no és un programa reprimat. És com si als STORNUTS els diguessis perquè són tan descontrolats; penso que és una música visceral, però que en el fons hi ha una coherència. La ràdio és igual.

-PERQUE ET VAS LLANÇAR A FER EL MOGOLLON BARCELONA?

Hi ha l'opinió compartida per molta gent que a nivell de joventut Catalunya pateix una pobresa cultural acollonant. Penso que val la pena de tirar cables per connectar amb el personal, i el Mogollón Barcelona és una excusa per això i per divertir-se.

-PERRELS DE REVISTES DE COMICS

Realment amb els únics que m'identifico són el Cairo, el Makoki i el Vibora. El Rambla? És com es diu, un eslabó perdut, és antiquat. El que cal és buscar la vanguardia, i en aquets moments la vanguardia són les publicacions que abans estava dient.

-EN AQUESTS MOMENTS LA VANGUARDIA MUSICAL ES A MADRID?

Tenen uns mitjans de comunicació molt forts, una tv estatal, un diari que és El País que és el misal del progrés. Mira, si es fa un concurs de rock i guanya un grup que es diu Derribos Arias i el País en fa una crítica positiva, desde el tío més torte de Jaén fins a Portboues llença amb aquest grup. Fins ara a Barcelona no hi havia uns mitjans de comunicació tant forts.

-HI HA L'OPINIO DE QUE ELS GRUPS CATALANS SON PITJORS QUE ELS DE MADRID

Això és mentida, però a Madrid han aprofitat les possibilitats de treball i els mitjans de comunicació. Ara, per exemple els Double Double comencen a ésser contractats, en dos anys són un grup de vanguardia, perquè tenen possibilitats de continuació, i amb x temps es poden muntar una història. I això està passant amb tot actualment.

-QUE HI FAS AQUÍ A GIRONA?

M'he lliat amb els de papers de Joventut, i mira. Parem aquest trasto? ufff.

THAT'S THE END

Tens al davant, com segurament el títol mateix diu, el no se si ben anomenat "ROCK PER MINORIES"

- Vull deixar, abans de res, uns punts ben clars pel que fa a la crítica, d'aquest tipus de música:
- No vol ésser totalment avantgardista
 - No és important que tingui una actualitat molt acusada.
 - No es tracta de donar a conèixer una música considerada com a perdedora, ans al contrari, el temps s'encarregarà de jutjar-la.
 - Vull deixar ben clar que la major part de la culpa que ens fa rotular "ROCK PER MINORIES", és deguda a la gran mancança cultural que pateix la música rock en aquests darrers anys.

CLOCK DVA

Es un d'aquests grups desconeguts en aquest país, però que a Anglaterra tenen ja mes de dos o tres LP's publicats. Varem tenir ocasió de veure'ls a Berna (Metro) en una actuació memorable.

Però sens dubte el que interessa es que parli de la seva música. Desgraciadament nomes compto amb ressenyes de l'actuació a Berna i amb un disc "THIRST"

ADI NEWTON, CHARLIE COLLINS, TURNER (el geni), PAUL WIDGER i ROGER QUAIL, formen a CLOCK DVA. Una formació que no fa rock, o com a mínim no fan la musica que normalment definim com a rock, és sens dubte quelcom mes, quelcom més experimental. Amb això no vull

dir que existeixi una "robotització" de la musica. Aquesta es submergeix en un ambient sempre controlat, a cops per un saxe, d'altres per una flauta dolça o es la bateria la que dóna el ritme que en cap moment es constant. CLOCK DVA compta amb un geni TURNER, entre d'altres instruments toca la flauta en tot el disc.

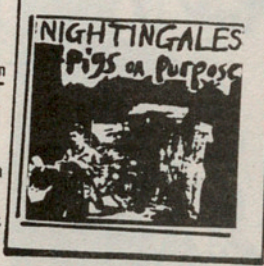
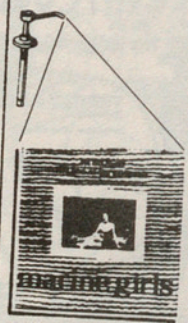
T'imagines el so d'una flauta dolça, acompanyat per una guitarra, sempre en segon pla, completament dura i electritzada, sota un ambient ritmic ple de sonoritats armonioses. Aquest és un dels punts àlgids de CLOCK DVA, els altres els deixo perquè els descobrixis tu mateix.

MARINE GIRLS

Darrerament la música Anglesa, la que podríem anomenar selecte, està enregistrant peces amb un gran minimalisme, però alhora gens manca de sensibilitat. MARINE GIRLS, son tres noies amb guitarres acústiques i bateria, que fan unes composicions acostades cap a un blues-balada, de manera més evolucionada en el ritme i en les veus.

Es un grup que te ja el darrer treball editat aquí i que constituiria per aquella gent tranquil·la un balsam alliberador de les tensions quotidianes.

Si el que busques són sensacions fortes, aquest no és el teu disc.

INDIANS IN MOSCOW

Que potser busques sensacions fortes? doncs, mira per on aquí tens el teu disc o el teu grup. Realment la seva producció és limitada, només tenen un single editat a Anglaterra i aquí en pots trobar una cançó editada en un magnífic doble LP (a preu normal) que no puc deixar de recomenar-te: "YOUR SECRET IS SUF WHIT YOU", i com deia, doncs, pots trobar-hi una cançó que es diu igual que el grup "Indians in Moscow"

Quatre nois i una noia (de molt bon veura), tots anglesos i tots amb futur.

Potser agafaria a Siouxi, a The Cure i a David Bowie, com a bases del grup i com no, la propia aportació personal de INDIANS IN MOSCOW, per a tenir una lleugera idea de la seva música.

Les comparacions son totes odioses, però és la única possible referencia que et puc donar ja que la seva producció, és, com deiem, limitada, de moment.

El que si puc fer es recomanar-te seguir la trajectoria del grup.

MONOCHROM.

Aquesta gent sí te discos editats aquí: "THE ELIGIBLE BACHELORS" "VOLUME, CONTRAST, 'BRI LLIANCE", aquest darrer és una especie de recopilació.

Amb aquesta gent trobem el pop més cuidat i intel·ligent dels ultims anys. Musica feta bàsicament amb guitarres, musica feta de melodies pop, música feta amb molta senzillesa, però una senzillesa a la que quedes com atrapat. D'alguna manera és la revita lització d'un pop força mal considerat en els darres temps. Música per aimants de NACHA POP que cerquin baixar-se del cavall "rocker"

NIGHTINGALES

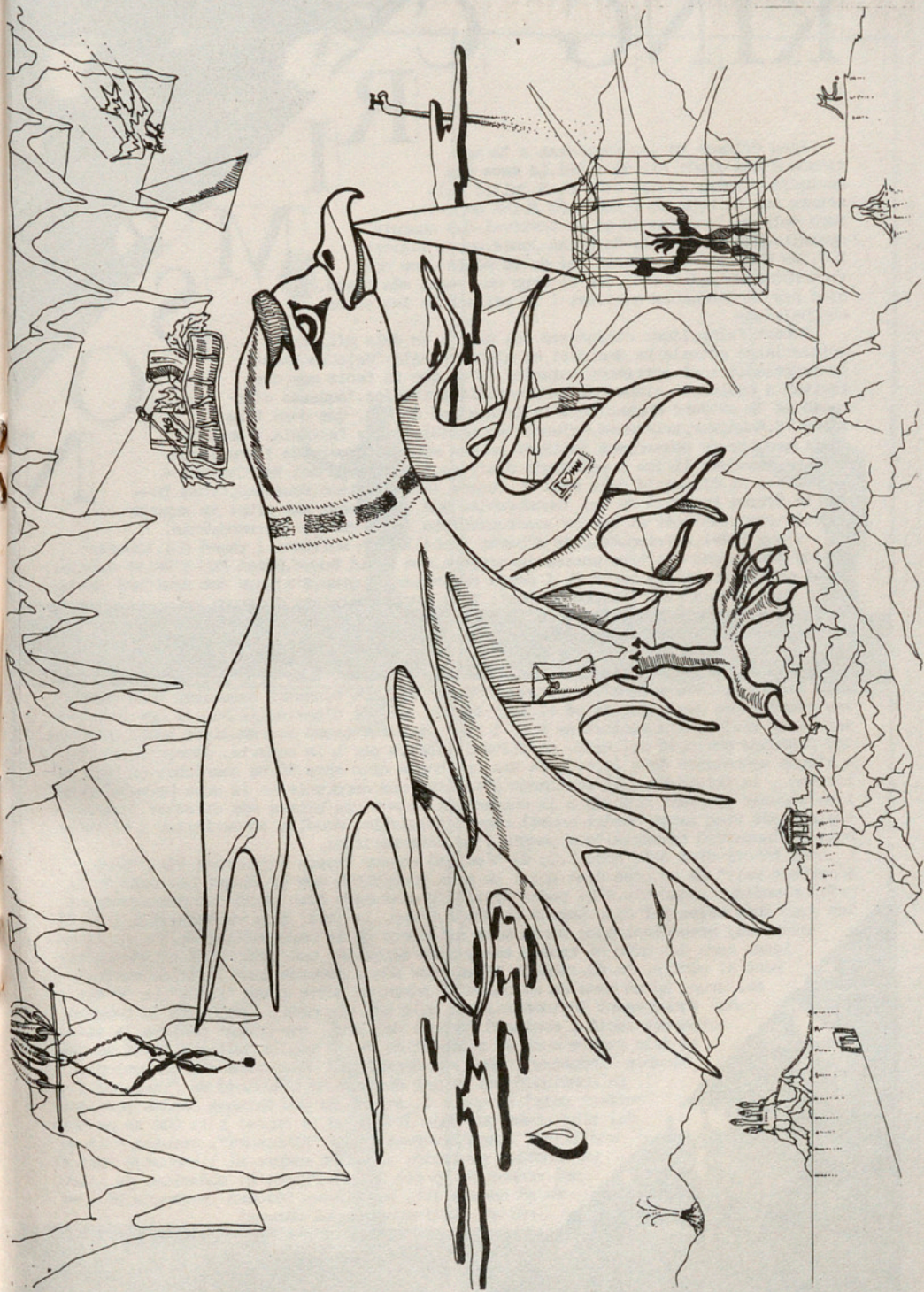
La companyia CHERRY REED, darrerament ha tret al mercat espanyol força material, els anteriors grups com MARINE GIRLS, MONOCHROME SET... pertanyen a aquesta companyia, representativa del que pot arribar a ésser una independent amb un bon funcionament. THE NIGHTINGALES també pertanyen a CHERRY RED. Un grup que posseieix una certa atracció, ja sigui per les portades dels discos (una mena de collage amb colors apagats: blaus i negres), o per la seva musica, la que et cautiva a la primera escolta. Una musica difícil de definir, es pop, però té una rara fortalesa que li va donada per els tocs secs de les guitarres i el baix que a la manera de grups com The Cure, es passeja per totes les estries del plastic; i la veu, provinent dels temps de la psicodelia es converteix en protagonista, tot definint a un dels grups que mes futur poden tenir en la CHERRY RED. Tenen un plastic gravat i editat al nostra país: "Pigs on purpose"

THE NIGHTINGALES

CAL CONTRIBUIR A FER:
MAJORIES DE LES MINORIES.

J.M.P.

KING CRIMSON

King Crimson va ser engendrat a la matí d'una freda nit de 1.969. La seva presentació oficial tingué lloc el 5 Juliol del mateix any al Hyde park londinenc. Feien de teloners dels Rolling Stones en el festival que aquests organitzaren en memòria de Brian Jones. Desde llavors K.C. es convertí en el gran rei de la música pop contemporània. No pel fet de ser el grup que venia més discs, sinó per la innegable qualitat i la bellesa de les seves composicions.

Robert Fripp, líder carismàtic del grup i un dels millors guitarristes actuals ha declarat en alguna ocasió: "Malaurada ment, la frustració i el sofriment interior és el que fa tenir més creativitat a qualsevol classe de manifestació artística." Aquesta afirmació es fa evident durant tota la lera. etapa de K.C. que dura fins = l'any 76. Angoixes, tristesses, melancolies, nostalgies, la fantasia, l'absurd. Molta bagatge de sensacions incloses en una música desgarrada i complicada unes vegades; lírica i melodiosa d'altres. L'Abdicació del Rei Carseml = l'any 76 i la dispersió dels seus cortesans (Fripp, Wetton, Brufford, Cross foren la última formació de les innombrables que van passar pel grup) va suposar un vuit important per al sector avantguardista de la música contemporània.

L'any 1.981, R. Fripp, després d'haver treballat en solitari i també col·laborant en les gravacions d'altres músics importants, com David Bowie, Brian Eno i Peter Gabriel degué sentir nostalgia per K.C. i pensa resucitar el grup. S'ajunta amb Brufford (ex-ha teria dels antics K.C. i també de Yes); Tony Levin (baixista d'estudi que llueix una calva que enamora); i Adrian Belew (cantant i guitarrista ex-component de Talking Heads). Formaren el que podem anomenar (fent al·lusió al 1er. disc del grup) la nova Cort del Rei Carseml.

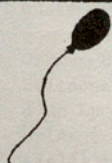
Fins aquest moment, els nous K.C. han tret al mercat tres LP's realment bons. El 1er. es titula "Discipline", i el segon "Beat". Els dos plàstics segueixen unes mateixes coordenades musicals, si bé el 1er. és més difícil d'assimilar. Aquell que hagi seguit la trajectòria musical de K.C. i hagi escoltat també aquests discs haurà observat una profunda evolució del grup, positiva i lògica per a la majoria, decepcionant per a alguns nostàlgics dels 70. K.C. és ara una banda dels anys 80. Ha abandonat en part el lirisme, la tristessa i el sentiment d'angoixa que despenia en la seva primera època i ha adoptat (en part gràcies a la entrada de Belew) uns ritmes més directes, més actuals i més vius sense perdre aquell regust jazzístic, aquella autenticitat i el rebuig a l'imposició comercial que sempre l'ha caracteritzat.

El tercer disc dels nous K.C. és d'edició encara fresca (principis 84). "Three of a perfect pair" és un gran disc, tot i la poca acceptació que ha tingut per part de la crítica musical espanyola. S'hi poden distingir clarament dues parts que corresponen a les dues cares del disc. Segons el propi Fripp, la 1era. part és accessible i la 2a. excelsa, presentant dues cares molt diferents de la personalitat de K.C.A. la 1era. cara del disc hi trobem temes molt senzills que poden arribar més fàcilment al públic. És destacable "Sleepless" com a novetat dins la línia musical del grup. És un tema en el que s'hi aprecien certs aires "Funky". La 2a. cara, quasi íntegrament instrumental, és molt més elaborada i demostra la constant experimentació i evolució musical del grup, ens permet observar la saviesa dels quatre músics, sobretot de Fripp amb la guitarra. També és destacable "Industry", tema que reproduïx sensacions més que melodia.

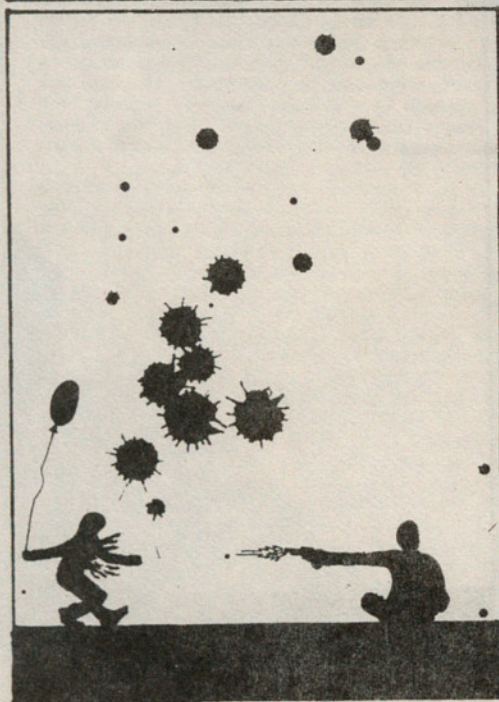
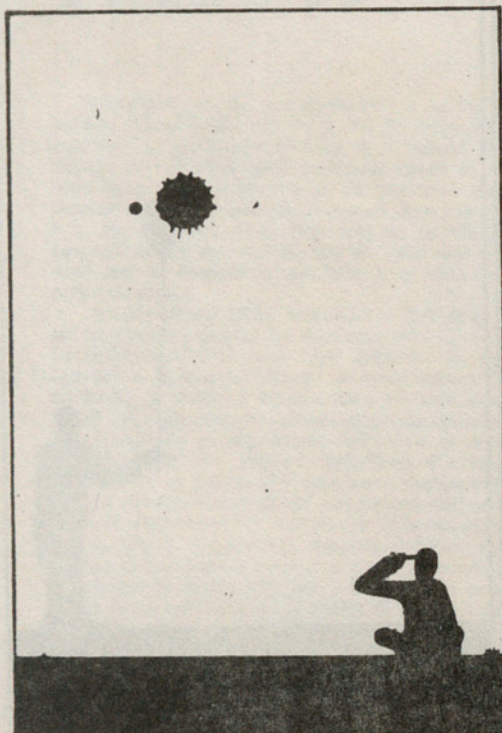
La conclusió que es pot derivar de l'audició de "Three of a perfect pair" és que K.C. és una de les úniques bandes sorgides del simfonisme pop dels 70 (si no la única) a la que no es pot qualificar despectivament com a "Dinosauri", gràcies a la seva constant evolució, adoptant sempre el llenguatge musical del moment. Ja ho diu Robert Fripp: "El conseller de l'art és el mateix art, els músics busquen l'orientació i = parlen el llenguatge del moment".

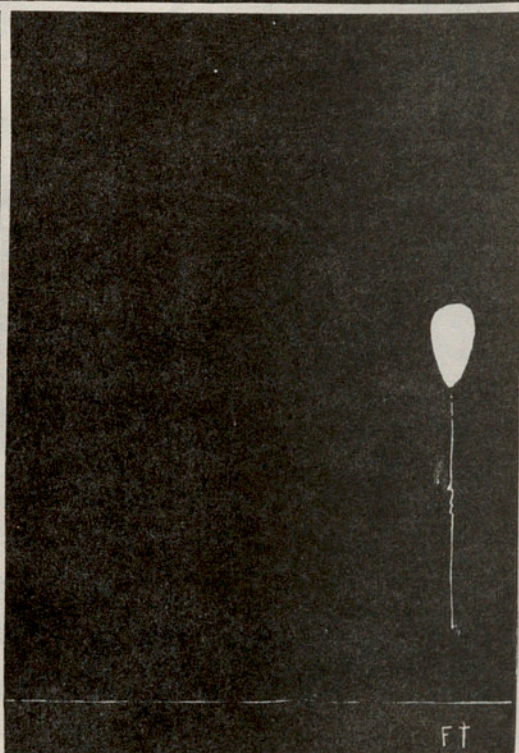
By M. VILANOVA

-GLOBUS-

IDEA: MIKE I PERE DIBOIX: MIKE

Exclusiva

ENTREVISTA

LA COMBINACIÓ DE LA VEU DE -MARK BURGESS-
AMB LA GUITARRA DE -DAVE FIELDING-
AMB EL FONS DE LA BATERIA DE -JOHN LEVER-
DONA COM A

RESULTAT,
UNA ATMOSFERA
GAIREBE SINFONICA
QUE T'ENVOLCALLA EN UN
NUVOL
DE SUGGERENCIES.

- CHAMELEONS - TENEN
PROU PERSONALITAT
PER CREAR ESTIL
NO PER FORMAR
PART
D'UN QUE
NO ES
EL
SEU.

M
u
s
i
c
a

CHAMELEONS

Ja en el anterior numero del Lubric Cronic, us in formavem del primer plastic d'una gent que s'anomenaven "Chameleons"

Mai podiem suposar que uns dies mes tard aconseguiríem una entrevista en exclusiva amb ells.

Erem a la sala Cibles de Barcelona, assistíem a un recital sense floritures, on el mes important era la musica.

Una entrada directa, sens divagacions extranyes donava pas a una hora de musica, basicament emocional, dura, suggeridora, trista; sempre ritmica.

Un cop finalitzat el recital, venia la part més dificil: aconseguir la entrevista.

Sense saber massa be com vàrem fer-ho, ens trobavem dins d'un taxi amb en Mark al costat, dirigint-nos cap l'hotel.

A l'arribar en Mark ens va presentar als altres com si ens conegués de tota la vida, i ell i el teclista, l'Andy, es van assegurar amb nosaltres i van dedicar-nos una bona estona. Això és el que hem recollit:

L.C. Es diu que teniu una semblança amb "Echo and the bunnymen" i amb "The Cure", què en penseu?

MARK. Mira "Echo" parlen així - va fer ell tot sil·labejant les paraules-, i nosaltres parlem d'aquesta altra manera

L.C. A Gran Bretanya també us comparen amb ells?

MARK. Si, però no solament amb ells, sino també amb Gary Numan, The Who, amb

AH, ES ECHO AND THE BUNNYMEN, O DIUS AH, ES CHAMELEONS. AQUESTA ES LA DIFERENCIA, TE N'ADONES? NO VEIG ALTRA MANERA DE DIR-HO."

tothom. Trobo que és una tonteria fer-ho. Si un disc esta entre els millors a la llista d'èxit i l'escoltes, quan el sens a la radio dius:

"Ah, es Echo and the bunnymen, o dius, ah, es Chameleons. Aquesta es la diferencia. Te n'adones? No veig altra manera de dir-ho.

L.C. Creieu que feu un nou tipus de música?

MARK: música nova? no, no es música nova, es musica rock, i això és tot es la música que a nosaltres ens agrada, que depen de gustos i que pot agradar o no.

L.C. Es diu que el rock ha mort, ets del mateix parer?

MARK. Si...no...vull dir be no ho sé. A nosaltres ens agrada, i això és el que fem. Suposo que aquest es un punt de vista de la gent jove.

Mira, els instrument per tocar música rock son econòmics, amb una guitarra, una bateria i un baix en tens gairebé prou. Es fàcil d'aconseguir, i per aquesta raó hi ha tanta de grups. El primer concert al que van anar Dave i Reg era de David Bowie. Tots els que admirem fan música rock, i es la que ens agrada. Hem anat a molts altres concerts des de llavors, i per nosaltres aquesta és bona música.

L.C. Per allà hi havia un "suiss" que coneixia els Chameleons de veure'ls a

4

l'hotel i que va venir a seu-
re amb nosaltres. També va
participar en l'entrevista:

EL SUISS. Sou de Manchester?

MARK. No de Middleton.

SUISS. Ah, sí! no s'oblida -
fàcilment.

MARK. No, ningú oblida Middl-
eton un cop hi ha estat. No
pots oblidar-ho -va dir-ho s-
eriosament-.

SUISS. D'on has tret aquesta
gorra?

MARK. L'he comprat a Hamburg
Vull assemblar-me a Helmut -
Schmit! be, la veritat es que
no tot són bromes. Hem fet -
més de 2000 kms. de viatge en
aquesta gira i estem cansats
no es senzill aconseguir tot
el que havíem pensat, la ve-
ritat es que no tenim gaires
satisfaccions.

L.C. Què significa per vosal-
tres venir a Espanya, i que
penseu de la gent que ha vin-
gut a escoltar-vos?

MARK. Han pagat l'entrada, a
ixí que per a mi està molt -
bé. Be, la veritat es que em
sembla que tots plegats ens
hem divertit i a lo millor -
tornarien a venir a un altre
concert.

L.C. Coneixeu quelcom de la
musica espanyola?

MARK. Mira, ahir vàrem anar-
a "Studio 54" i vam veure uns
tres grups espanyols, "Danza
Invisible" i d'altres, i gai-
rebé no hi havia ningú. No --
vaig poder entendre-ho bé, --
perquè vaig veure que era un
lloc per masses. Apart del -
que hem vist aquests dies no
coneixem res més.

L.C. De què parleu en les vos-
tres cançons?

MARK: cada cançó parla de quel-
com diferent, així que m'es di-
fícil de concretar.

Comparant-nos amb altra gent,
nosaltres no tenim problemes.

TOTS ELS QUE ADMIREM FAN
MUSICA ROCK, I ES LA QUE
ENS AGRADA. PER NOSALTRES
AQUESTA ES BONA MUSICA.

Som gent afortunada per
què fem el que ens agra-
da, i soc conscient de-
que no tothom pot dir a
ixò. Nosaltres no hem de
treballar a l'oficina de
les 9 del matí a les 5
de la tarda. Els nostres
problemes son molt pe-
tits. Cantem sobre coses
que diem o que ens sob-
ten. Per exemple, avui-
mateix he sentit parlar
de John Lennon -el re-
cordes?-. Va morir com
un gos damunt la vo-
ra Assassi at estupidament
Aq estes coses no em po-
den passar a mi perquè -
la meua vida no és com-
plicada.

L.C. Que vol dir el tí-
tol del disc, "Script -
of the bridge"?

MARK. Res no vol dir --
res. Simplement sonava
be. Va sorgir en un mo-
ment en que teníem un es-
tat d'ànim peculiar. Ens
va semblar divertit, en-
cara que no sabem perquè.
De guió sobre el pont no
n'hi ha pas cap, però ens
agrada. Es un soroll in-
teressant, oi?

L.C. La portada te alguna
relació amb les cançons, o
és simplement un dibuix?

MARK. Reg la va dibuixar;
es un artista. Li vam dir
eh! Reg vols fer la porta-
da? Llavors va agafar un-
plec de papers i no va pa-
rar de fer proves fins que
va estar satisfet. Durant
dos dies i dues nits no va
dormir ni fer res més; ni
nosaltres tampoc perquè ho
estavem contemplant. Repe-
tia els dibuixos una i al-
tre vegada; i el que ha --

A ANGLATERRA ES FA TOTA LA MUSICA
NOVA. A MANCHESTER I LIVERPOOL...

quedat al final es exactament el que ell volia. Jo no seria capaç de fer-ho.

Be, a Middleton hi ha un pont pel costat hi passa el tren, i nosaltres ho veiem cada dia, son coses que coneixem, per això és natural que al·ludim a elles en el disc. L.C. Esteu preparant un altre disc, teniu més projectes? MARK. Si...no... començar un altre disc no és bona cosa.

Ara ens anirem uns per aquí i uns altres per allà... (imita el vol dels avions).

Oh, perdona, no, no, es broma. M'agradaria saber parlar espanyol per dir-t'ho. L.C. Voleu afegir quelcom per la gent que llegeixi aquesta entrevista en el fanzine? MARK: Es posa a cantar "Hem arribat al país del sol" i — continua amb el "viva Espanya" que tots coneixeu prou bé. Un noi molt folklòric. Exactament això és el que va dir:

Paga el disc, paga el disc, és molt barat...molt bo, la coberta és molt maca i la música molt bona, el comprareu, no?

L.C. Ja per finalitzar. On pensau que es fa la nova música?

MARK: A Anglaterra es fa tota la musica nova, a Manchester i Liverpool sobre tot.

SUGGERIR SENSACIONS

THE VELVET UNDERGROUND

LO QUE EN UN PRINCIPIO PARECIA DESTINADO AL TOTAL FRACASO, HA CONSTITUIDO ESCUELA PARA MUCHISIMOS ARTISTAS DE AQUI Y DE ALLA. EN LOS OCHENTA, SE SIGUE HABLANDO Y ES FORZOSO HACERLO, DE VELVET UNDERGROUND COMO FENOMENO ACTUAL A PESAR DE SU ANTIGUEDAD.

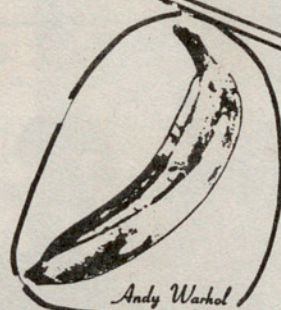
LOU REED, JOHN CALE, MAUREEN TUCKER, DOUG YULE, NICO Y STERLING MORRISON; SON LOS SEIS "MONSTERS" QUE UN DIA FORMARON VELVET UNDERGROUND BAJA UNA TENEBROSA TORMENTA DE CUCHILLOS, SEXO Y DROGAS, ALLA POR EL AÑO 1965 EN NEW YORK. PERO, ANTES DE ESTE NOMBRE TUVIERON OTROS COMO PRIMTIVES, WARLOCKS Y FALLING SPIKES Y ALGUNOS CAMBIOS EN SUS MIEMBROS. SON DESCUBIERTOS POR ANDY WARHOL, EXTRAVAGANTE ARTISTA DEL POP ART QUE QUEDA ALUCINADO DE ESTOS SERES. ASI EMPIEZA TODO, AQUI COMIENZA LA HISTORIA DE VELVET UNDERGROUND, (NOMBRE SACADO DE UN LIBRO SADO-MASOQUIS-

OH, CUANDO LA HEROINA ESTA
EN MI SANGRE

OH; Y ESA SANGRE EN MI
CABEZA.

DOYERACIAS A DIOS POR
SENTIRME TAN BIEN COMO
Y GRACIAS A TU DIOS POR
NO ESTAR DESPIERTO.

Andy Warhol

"THE VELVET UNDERGROUND & NICO" ES SU PRIMER PLASTICO (1967) MCM. CAN-
CIONES SOBRE AMOR OSCURO Y SINISTRO, SEXO Y DEGRADACION URBANA FORMAN
ESTA OBRA DE ARTE.

EL SEGUNDO ÁLBUM "WHITE LIGHT/WHITE HEAT" (1967), ES MUCHO MÁS DURO QUE EL PRIMERO, CON TEMAS COMO "SISTER RAY", CAPACES DE PONER LOS PELOS DE PUNTA A UN CALVO.

DESPUES DE ESTE LP, LOU CONVENCE AL GRUPO PARA ECHAR A CALE, QUE NO TIE-
ENE OTRO REMEDIO QUE SALIR A BUSCARSE LA VIDA.
CALE ERA UN GENIO Y SIN EL, VELVET YA NO VUELVE A SER LO DE ANTES. UN
AMIGO, DOUG YULE, OCUPARÁ SU LUGAR.
NACE EL TERCER VINILO, LLAMADO "THE VELVET UNDERGROUND" (1969). EN ESTE
DISCO, SE NOTA LA FALTA DE J. CALE A OJOS VISTA

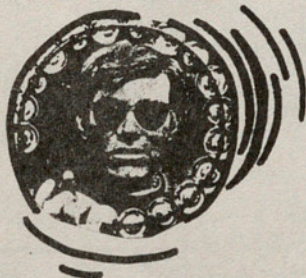

DURANTE EL AÑO, ACTUAN EN VARIOS SITIOS DEL PAÍS, Y COMO FRUTO DE ES-
TAS ACTUACIONES SALE CINCO AÑOS MÁS TARDE EL PERFECTO "1969- VELVET
UNDERGROUND LIVE". EN EL LP QUEDA CLARO QUE EL GRUPO ES MUCHO MEJOR
EN DIRECTO QUE EN ESTUDIO.
LOS DISCOS DE V.U NO SE VENDIAN, SEGUN SU CASA DISCOGRAFICA MGM, Y DE+
CIDEN ECHAR AL GRUPO A LA CALLE. ATLANTIC APROVECHA LA SITUACIÓN Y LOS
CONTRATA (1970). SU NUEVA CASA. LES ACONSEJA, NO OBTANTE, OLVIDAR SU
ANTIGUA VIDA DE DROGAS Y VIOLENCIA. ASI LO HACEN Y ASI NACE UNA NUEVA
ETAPA PARA V.U MENOS DURA, PERO NO POR ELLO MENOS AUTENTICA. EL GRUPO
TIENE COMPUESTAS CANCIONES COMO "SWEET JANE" O "ROCK & ROLL" Y ESTÁN
PREPARADOS PARA GRABAR.
STEVE SESNICK, MANAGER DEL GRUPO Y DOUG YULE QUIEREN QUE EL PÚBLICO
OLVIDE A LOS SALVAJES V.U Y DECIDEN SUSTITUIRLO POR UN GRUPO MÁS POP,
INCLUSO COMERCIAL, AUNQUE MANTENIENDO SU PERSONALIDAD.

Rockin Silly Inside, I'm Cruizin for the Down Flight...

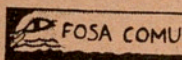
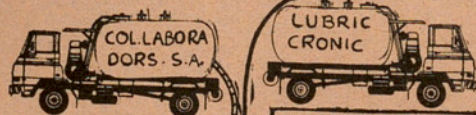
LOU NO ESTÁ DE ACUERDO EN ELLO Y
ANTES DE COMPLETARSE LAS MEZCLAS, AL
DÍA SIGUIENTE DEL CONCIERTO DEL QUE
SALE EL DISCO "LIVE AT MAX'S KAN-
SAS CITY", DECIDE REPLANTEARSE SU
CARRERA Y SE DESPIDE. "LOADED" ES
EL LP MÁS COMERCIAL DEL GRUPO; APARECE
CUANDO LOU ESTÁ EN CASA DE SUS PADRES,
ANECDOTICAMENTEES EL PLÁSTICO MÁS VENDIDO.

ESPEREM
QUE
EL
MR. MONTESOL
NO ENS DEMA
NI ELS DRETS
D'AUTOR

C. DEBRITTO

PODEU DIRIGIR-VOS

C/plaça de les
rodes.29.Banyo
les. 57 11 53.
Miquel (Vespres)

I TAMBE:

C/Mossen Constants
186 -5-1ª-Banyo-
les.57 21 69.

Miquel-Josep
1) COMIC etc.

2) MUSICA
o qualsevol
altra cosa.

! G A S P I

HAN REALITZAT AQUEST NUMERO:

Miquel Puig
Jordi Farrés
Miquel Aurich
Miquel Vilanova
Josep Maria Puig

HAN COL.LABORAT EN AQUEST NUMERO:

Rosky
Pere Oliver
Constants
Carlos Debritto(BARCELONA)
Jaume Geli
Jaime S.(FIGUERES)
Narta(L'ESCALA)
Cesc Bernabé

SUSCRIPCIONS

Desitjo suscriure'm al LUBRIC
CRONIC, per la quantitat de
500 pats (5 numeros)

NOM.....

.....

.....

DIRECCIO.....

.....

.....

PAGAMENT PER GIR POSTAL 75607

O AMB UNA CARTA SELLADA.

RETALLAR O TRANSCRIURE.

NUMEROS ATRASSATS

Desitjo rebre els numeros atra-
ssats: N° ☐ N° ☐ N° ☐ N° ☐

NOM.....

.....

.....

DIRECCIO.....

.....

.....

PAGAMENT PER GIR POSTAL (100pt

cada numero), O AMB UNA CARTA

SELLADA.

RETALLAR O TRANSCRIURE.

EL FANZINE
DEL
PERFECTO
Y NO *DE* MAL

